

6. velikonočna nedelja – leto A

Jezus objubi Svetega Duha

»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas. Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam. Še malo in svet me ne bo več videl, vi pa me boste videli, ker jaz živim in živeli boste tudi vi. Tisti dan boste spoznali, da sem jaz v Očetu in vi v meni in jaz v vas. Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi; kdor pa me ljubi, tega bo ljubil moj Oče, in tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodel.« Jn 14,15-21

Bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja

V teh dneh, ko smo obhajali prvo obletnico razglasitve našega prvega mučenca Alojzija Grozdeta za blaženega, sem se ustavil ob vprašanju njegovega in našega pričevanja. V Petrovem pismu smo namreč slišali spodbudo: Bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja. Smo res pripravljeni? Ali je naša vera v prvi vrsti stvar tradicije, koristi in lagodja. Življenjepisi o Alojziju Grozdetu jasno govorijo, da je ves gorel za Boga, da je povsod branil Evangelij in Cerkev, ter se do konca prizadeval izpolniti vse zapovedi, ki nam jih Gospod v današnjem evangeliju naroča izpolniti. Zaradi zvestobe Jezusovemu naročilu je končal svoje življenje v strašnih mukah v rokah sadističnih rabljev.

Njegova zagnanost za dobro in za Boga ni bila nikoli sporna. Dokazano mučeništvo pa vedno zadošča za razglasitev za blaženega. Kako to, da smo v Sloveniji potrebovali 19 let v svobodi in sedem desetletji po smrti, da smo spoznali, da imamo mučenca in svetnika? Ali je to strah, da bi zvestoba Jezusovim zapovedim pomenila nestrpnost? Ali smo se sploh spraševali, teh sedemdeset let, kam smo dali vse mučence? Ali so umrli zastonj? Ali njihova kri ne sme biti seme novih kristjanov? Ali so pobili vse načelne in Bogu zveste, da nimamo nikogar več, ki bi jih postavil na oltar? In kako bomo pred Neskončnim odgovorili na vprašanje, komu smo prinašali razloge svojega upanja? Komu smo prenesli svojo vero?

Poglejmo kratek opis Grozdetove poti v smrt in zapisnik prič ob njegovem truplu: Med počitnicami, pred zadnjim srednješolskim letom, se ni vrnil domov, saj je bilo tam vedno več nasilja in obiski niso bili preprosti. Kljub dobronamernim svarilom pa se je za obisk odločil in zaprosil za dovolilnico. Pri prvi hiši na Mirni ga je prijela partizanska straža. Pri njem so našli latinski [misal](#), molitvenik [Tomaža Kempčana](#) Hoja za Kristusom in knjižico o [Fatimi](#). Z zasliševanjem so nadaljevali v bližnji gostilni. Grozdeta so sumili za vojnega obveščevalca in ovaduha (zaradi italijanske dovolilnice in verske literature). Po hitrem sojenju je bil Grozde

usmrčen. Njegovo truplo so 23. februarja našli šolarji. Prepeljali so ga v sosednji [Šentrupert](#), kjer je komisija naredila zapisnik. Grozdetovo truplo so potem pokopali na pokopališču v Šentrupertu, saj ga zaradi razmer tistih dni ni bilo mogoče peljati v domačo župnijo Tržišče.

O mučenju govori že prvi Grozdetov kratki življenjepisni povzetek, podobno ga opisuje tudi glavni Grozdetov življenjepisec [Anton Strle](#). Omenja, da: truplo ni bilo pokopano in da je posebna komisija takoj po najdenju ugotovila na truplu očitne sledove hudega trpinčenja. Grozdetovo truplo je bilo popolnoma ohranjeno in brez najmanjšega sledu trohnobe, dasi je ležalo že sedem tednov na prostem in je bila toplota precej nad ničlo... Na nogah so bili dobro vidni znaki mučenja: vsi prsti so bili ob koncu prirezani; na rokah so se poznali odtisi vrvi, s katero je bil zvezan, ko so ga mučili. Natančno se je videlo, da je bilo odrezano celo desno uho z desnim licem tja preko ustnice do spodnje čeljusti. Vsa lična koža je bila potegnjena obenem z ušesom z lica. Tudi spodnja polovica levega ušesa je bila odrezana. Enako je bilo izrezano desno oko; levo oko pa je bilo zabodeno z ostrim predmetom tako, da je izteklo. Na glavi se je poznala okoli osem centimetrov dolga in šest centimetrov globoka zevajoča rana. Moral je to biti smrtni udarec s topim orodjem, krampom ali motiko. Tako zapisnik, na katerem je podpisanih deset očividcev Grozdetovega trupla. Kakor razberemo iz dodatnega poročila, je bila velika rana tudi na levi strani pod čeljustjo. Tam skozi so mu, kakor pripovedujejo, odrezali jezik v korenini. Na nogi pod kolenom so se našli sledovi, da so mu rezali jermene, na stopalu in podplatih je bila koža deloma sneta.[\[3\]](#)

Če ob takem pričevanju lahko človek čaka toliko časa, da spozna zakaj je bil mučen, potem je nekaj hudo narobe z njim. Alojzij Grozde je vedel, kaj ga čaka, vendar je vztrajal. Smo mi pripravljeni vztrajati v veri, čeprav nas vsaj za enkrat še ne čaka takšen konec?

Blaženi Alojzij Grozde izprosi nam pogum za pričevanje.